

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Dneprov_Anatolij-Purpurova_mumie.pdb

PDB Name: Anatolij Dněprov-Purpurová mumi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Anatolij Dněprov
Purpurová mumie

1

Znáte jistě pocity, jaké má člověk, když přijíždí do hlavního města: jako by se dostal do zvláštního světa.

Nepočítám se mezi venkovany. U nás na severu, v Leninsku, máme také visuté rychlodráhy, vrtulníkové spojení i informační televizní ústřednu; ale v Moskvě se vždycky cítím trochu nesvůj i ohromený. Dlouho jsem přemýšlelo příčinách těchto pocitů a nakonec jsem dospěl k závěru, že je to všechno v rychlostech. Ano, v hlavním městě je tempo života několikrát rychlejší. Dokonce i lidé, přivětiví a bodří Moskvané, jako by se pohybovali rychleji než my. Nezůstávají stát na místě dokonce ani na pohyblivých páslech chodníků. Téměř po nich běží. Podle názoru profesora Saiena zachovávají tradici svých nedávných předků, těch, kteří před několika desítkami let pádili po pohybujících se eskalátorech v metru a ještě přitom stačili prohlížet knihy a noviny.

Na náměstí Povstání, které je rozloženo vysoko na kopci mezi dvěma gigantickými budovami, Palácem sportu a Palácem umění, jsem se zastavil u teleinformátoru a vzal si adresu Muzea užité kultury.

Musel jsem sejít do dolního parku, proletět po průplavu Družby na raketoplánu k Památníku svobody a potom vrtulníkem po Modré trase přímo k muzeu. Cesta mi netrvala ani pět minut. Radioautomatickým telefonem jsem předem uvědomil profesora Saiena, že k němu dnes přijdu. Čekal na mne u vchodu.

- Vítám vás, mladý příteli, - řekl svým zpěvavým hlasem a potřásl mou pravici oběma svými rukama. ... Copak vás k nám přivádí?

Hleděl jsem do známých; trošičku posměvačných očí vědce, kterého jsem už dva roky neviděl; od té doby, co dokončil aspiranturu historických věd v Podmoskevské universitě. Ani kapánek se za tu dobu nezměnil.

- Obávám se, že jsem nepřijel vhod. Prý odjíždíte do Toga...

- Ale co! - vykřikl profesor. - Mám ještě třináct hodin volného času. Za tu dobu stačíme vyřešit všechno, co potřebujeme.

- Myslím, že postačí dvě tři hodiny, - odpověděl jsem. Kdybych tak byl věděl, jak jsem se v tom okamžiku mýlil!

Vstoupili jsme do mramorové haly a rychlovýtah nás dopravil do šestnáctého poschodí, kde byl kabinet profesora Saiena. Vyprávěl mi krátce, proč odjíždí do Toga.

- Potřebujeme doplnit údaje o druhém údobí boje národů této oblasti za nezávislost. Od té doby uběhlo mnoho let, ale ještě nikdo neprostudoval archívy... A teď jsem vám k dispozici... - přerušil sám sebe a posadil se na divan. Rychle jsem otevřel desky a podal mu fotografii své manželky Máji.

- Znáte tu ženu? - zeptal jsem se a pozorně jsem sledoval výraz jeho podlouhlé, trochu unavené tváře.

Saien lehce nadzvedl obočí a přenesl pohled z fotografie na můj obličej. Jeho oči zrozačitěly. O něčem usilovně přemýšlel a vrtěl přitom hlavou.

- Ne, neznám... - tázavě se na mne zahleděl.

Díval se udiveně, když jsem spokojeně přikývl a znova se začal hrabat v deskách, abych našel poslední číslo katalogu Muzea užité kultury.

- A tuhle? - Podal jsem mu katalog, rozevřený na té straně, kde byla vlepena fotografie hlavy Purpurové mumie.

Stává se, že člověk, který je odpovědný za celé vydání, nezná všechno, co je v něm uveřejněno. Má zájem především o materiály ze své specializace a ostatní přenechává pomocníkům. Zřejmě se to stalo i v tomto případě.

Profesor Saien se podíval na fotografii mumie, potom prolistoval několik stránek katalogu, aby našel název exponátů, které dostalo muzeum jako novinku, a najednou vykřikl a sklouzl pohledem na fotografii Máji.

- Vždyť je to přece jedna a tatáž žena!

- To vím taky, - usmál jsem se a položil jsem vedle sebe portrét Máji a fotografii mumie.

- Co víte? - podivil se profesor.

- To, co říkáte. Mája se mnou ale nesouhlasila. Byla přesvědčena, že okamžitě zjistíte třeba jen nepatrný rozdíl...

Saien se na mne díval stále. většími rozpaky.

- Nerozumím vám. O jaké Máje hovoříte?

- Mám na mysli podobu obou portrétů. A Mája je moje manželka.

- A tohle je ona?

- To je její portrét. A tohle, - ukázal jsem prstem na vlepenou fotografii, - to je portrét Purpurové mumie.

Saien prudce vstal a podíval se na mne svrchu. Lehce se mu chvělo obočí.

- Jsem přesvědčen, že jste neabsolvoval pětistícikilometrovou cestu jenom proto, abyste žertoval... - zeptal se mne zdrženlivě.

- Samozřejmě, že ne. Naopak, právě podoba mě sem přivedla. Víte přece, že jsem ředitelem Krajského vlastivědného muzea v Leninsku. Když jsem dostal váš katalog, byl jsem překvapen, jak je ta mumie podobná mé ženě.

Vzal fotografii a katalog a šel k širokému oknu. Bylo kolem poledne a tenounkým, téměř neviditelným sklem proudilo dovnitř jasné denní světlo. Před oknem pomalu proletěl vrtulník, ale profesor si ho ani nevšiml. Nemohl odtrhnout oči od obou obrázků.

(- Určitě řekne, že mumie má jinou šíji, - vzpomněl jsem si na slova Máji.)

- Samozřejmě, vůbec nemají podobné krky, - radostně zvolal Saien.

Šel jsem k němu a usmíval jsem se.

- Máte pravdu. Ale tvář je jaksi docela stejná. Zatím mě ovšem zajímá shoda podoby. Pokud jde o rozdíly, o tom později...

Znovu jsme se usadili jako předtím... on na divaně, já v křesle.

- Vyprávějte mi o všem trochu podrobněji, - vybídl mě a na jeho oživené tváři už nebylo znát stopy dřívější únavy.

Byl jsem trochu vzrušen, protože jsem se připravoval na nejvážnější okamžik - musel jsem mu přece vysvětlit svoje myšlenky pokud možno nejpřesněji. Mechanicky jsem objížděl očima kabinet a promýšlel, odkud vyprávění začít.

(- Všimni si busty akademika Fillio v levém koutě za psacím stolem, - vzpomněl jsem si na Májinu radu.)

Vyhledal jsem očima bustu akademika Fillio, znovu jsem rozevřel katalog a ukázal ho profesorovi.

- Podívejte se... víte, kdo je to?

- Fillio, - odpověděl bez rozmyšlení Saien. - Oč jde? Na co si se mnou chcete hrát?

Podíval jsem se na hodinky. Náš rozhovor se zbytečně vlekl. Kolem oken znovu proletěl vrtulník. To znamená, že uběhlo dalších pět minut.

- Odpusťte, profesore, ale zdá se, že nečtete všechny materiály v katalogu, který redigujete.

Nervózně stiskl ruku. Zdálo se, jako by teprve teď pochopil smysl toho, co se tu dělo. Skutečně, jaký vztah měla busta Fillio ke katalogu Muzea užité kultury?

Smutně se pousmál a zlehka si pohladil čelo.

- Přiznávám se, že jsem si toho... totiž, viděl jsem, ale povrchně. Patří to do oddělení radioastronomických informací a předpokládám jsem tedy...

Najednou zbledl. Pomaloučku začal vstávat s divanu a nepřestával se na mne dívat široce rozevřenýma očima. „Co s tím má společného akademik Fillio?“ rozluštil jsem jeho němou otázku.

- Půjčte mi ještě jednou ten katalog...

Skokem se dostal k bustě slavného lingvisty, div se neuhodil o roh psacího stolu, a zůstal stát v údivu.

Na několik minut za vládlo mlčení. Potom profesor přistoupil k psacímu stolu a zapjal diktafon:

- Prosím Androva okamžitě do svého kabinetu.

V jeho hlase byly sotva postřehnutelné záchvěvy vzrušení. Pak zdvihl sluchátko telefonu:

- Kdo redigoval materiál Androva v posledním čísle katalogu? A srovnal jste obsah s rukopisem? Přesně? Kdo dělal fotografii? Děkuji.

Jako kdyby na mne zapomněl, profesor se zase ponořil do studia obou vyobrazení. Rychle prolistoval jednu stránku za druhou a pak si náhle vzpomněl:

- Dejte mi portrét té dívky...

- Jaké? - podivil jsem se.

- Ten, co jste mi ukazoval.

- Máji? To je portrét mé ženy.

- To není důležité.

Srovnával obrázky a tiskl si rukama hlavu.

Otevřely se dveře a objevil se v nich vysoký člověk středních let ve světlém sportovním oděvu.

- To je vaše práce? - zeptal se Saien, aniž zvedl oči.

- Moje.

- A nestydíte se?

- Nechápu...

- Tady! Tady je vaše Purpurová mu-mi-e.

Saien skoro hodil portrét Máji Androvovi do obličeje. Pak se s jízlivou ironií obrátil ke mně:

- Možná, že ta vaše dívka...

- Žena - opravil jsem ho.

- ... ta vaše žena je skutečně mumie?

Androv, otřesený profesorovým pohledem, roztržitě prohlížel fotografii Máji.

- V naší době - a taková... lež, podfuk...

Najednou se Androv rozběhl s hrozivým obličejem ke mně.

- To vy jste udělal obrazovou reprodukci mé mumie ?

Zavrtěl jsem hlavou. Neřekl ani slovo, chytil mě za ruku a táhl mě z kabinetu, Saien nám sotva stačil. Androv v běhu zapjal pohyblivý pás na chodbě, rozběhl se kamsi vpravo, vstrčil mě do výtahu, slétli jsme dolů, znova jsme běželi po chodbě, na rohu jsem se div nesrazil s profesorem, který běžel ke stejnému cíli jinou cestou, a nakonec jsme vpadli do ohromného, spoře osvětleného sálu, v jehož středu a u stěn stály křišťálové sarkofágy. Zůstali jsme u jednoho z nich

stát...

- Podívejte se!

Nahnul jsem se nad sarkofág a jako uštknutý jsem se odvrátil.

- Jen se podívejte - vytrvale mě pobízeli Androv.

- Vidím... zašeptal jsem bojácně.

- No a? - vzrušeně na mne naléhal profesor.

- Je to Mája - znovu jsem zašeptal a odvrátil jsem hlavu od figuríny z umělé hmoty.

- Jaká Mája? Vy tu mumii znáte?

Androv se hlasitě rozchechtal. Pak bylo ticho. Narušil jsem je první:

- Odpusťte, ale je to socha mé ženy Máji.

- Jen se pořádně rozkoukejte - pobízeli mě posměšně Androv, - možná, že vaše žena má nějaká zvláštní znamení.

Na slovo „vaše“ položil jízlivý přízvuk.

Znovu jsem se podíval na sochu ženy, která ležela jako živá se široce otevřenými očima. Umělá hmota, ze které byla stvořena, měla purpurovou barvu. Hlavou se mi honily nejnesmyslnější myšlenky. Myslel jsem si, že se zblázním.

- Je to ona, je to určitě ona, jenom barva těla...

- Aha! Barva! To znamená, že se přece jen od vaší ženy liší!

A opět ten jízlivý přízvuk na slově „vaší“. Zneklidněl jsem a ztratil jsem odvalu. Vrhel jsem na Androva prosebný pohled.

(„Mája zřejmě stála modelem nějakému sochaři,“ horečně se mi vybavovalo v mysli. - „Konečně, není v tom nic špatného. Ale proč ji mají vystavovat v muzeu?“) Nahlas jsem řekl:

- Nemám nic proti tomu, aby ta figura byla tady, ale sami chápete, že v takovém stavu... Kromě toho v katalogu je vyfotografován jenom obličej.

- Ach tak. Nic proti tomu nemáte. To je, k čertu, nejvelkolepější objev. Čtyři nejmohutnější radioteleskopy pracovaly nepřetržitě stovky hodin, aby neunikl ani jediný signál. Informaci dešifrovali současně v Moskvě i v Chicagu.

Nejdokonalejší stroje byly využity, aby je změnily v toto zde, a vy říkáte...

Vášnivý proud jeho myšlenek tvrdě přerušil Saien.

- A hlavu akademika Fillio jste také stvořili pomocí strojů v Moskvě a v Chicagu?

Androv zůstal stát s otevřenými ústy.

- Jakého Fillio?

- Tady toho!

Profesor nás odtáhl ke kříšťálovému příklonu uprostřed sálu. Pod ním jsem bez obtíží rozeznal kopii busty, která stála v kabinetě, jenomže tady ta byla udělána z umělé hmoty, rovněž purpurové barvy.

Androv zůstal stát, jako by byl zasažen bleskem.

- Vysvětlete mi to, - pokračoval profesor.

- Tu také... K oběma jsme využili stejné aparatury... My...

- Kdo je to - my?

- Já, totiž celá skupina kosmických radioinformací, je to tam, za Panteonem...

Androv se zarazil. Zpytavě se podíval na mne i na Saienu.

- Vy mi nevěříte? - zavrčel nakonec.

Saien pokrčil rameny. Necítil jsem se dobře. Bezděky se mi vemlouvala hrozná myšlenka.

- Čestné slovo vědce, ty dvě figuríny vznikly na základě impulsně kódované informace, kterou jsme zachytili před třemi měsíci z okrajové části souhvězdí Labutě, - vzrušeně, takřka šeptem říkal Androv. - Nejdřív jsme přijali bustu - na vlně dvacet tři centimetry. Za tři měsíce na téže vlně - Purpurovou mumii. Poruchy v okamžiku příjmu nepřevyšovaly pět decibelů... Poměr signálu k poruchám byl...

Najednou skočil sám sobě do řeči:

- To není možné! Nevěřím vám! Kdo je to Mája? Kdo je to Fillio?

Profesor vzal z mých rukou. Májin portrét a podal ho Androvovi. Jako jedna kapka vody druhé byla podobna mumii v sarkofágu u stěny.

- A Fillio? Zemřel přece před třemi měsíci. Vždyť jste ho osobně znali.

Saien jenom mlčky kývl.

Androv se najednou vrhl ke dveřím a vyběhl ze sálu. S každou vteřinou mi bylo hůř a hůř. Snažil jsem se nedívat se na kříšťálový příklon, pod nímž ležela purpurová kopie mé ženy. Zčista jasna se otevřely dveře a do sálu vstoupila spolu s Androvem žena s objemným kufrem v ruce. Neřekli ani slovo, rychle došli k sarkofágu a začali s něho snímat vrchní příklon.

- Co to děláte?

- Budeme pitvat! - odmítavě kývl Androv. - Okamžitě. Jestli se potvrdí, že...

- Koho pitvat?

- Mumii.

- Proč? - rozkřikl jsem se.

Připadalo mi, jako by chtěli řezat Máju. Žena zatím otevřela kufřík a vyňala z něho skalpel a diskovou elektrickou pilu.

- Zakazuji vám! Je to vřelidská hodnota a nemáte právo se jí dotýkat bez schválení Vsesvazové vědecké rady, -

kategoricky oznámil Saien.

- A jaký by to vůbec mělo smysl? Copak je možné tak zacházet s exponáty, které jsme s obtížemi dostali z kosmu?

Jestli jsme je odtamtud skutečně dostali... - dodal.

- Nevzrušujte se, profesore. Informace je zapsána na elektrických cylindrech a vždycky je možné udělat další kopii. Za den, za dva.

- Začněte, Antonie!

Zešíroka roztáhl ruce, aby zatarasil profesorovi cestu k sarkofágu. Bylo slyšet, jak zavyla pila. Zachvátila mě hrůza.

- A teď otevřete hrudní koš, - dával další příkazy Androv. - Pospěšte si, řežte rychleji! Hotovo? Vidíte srdce? Aha! Tady je! A kde jsou játra? Správně... Slezina? Báječně! Ted jim všechno můžeme ukázat.

Androv mě uchopil za rameno.

- Čeho jste se vylekal? - zeptal se účastně. - Vždyť je to mumie. Je z umělé hmoty. Přesná kopie. Konečně, podívejte se sám, že je to přesná kopie...

Váhavě jsem přistoupil k sarkofágu. Tělo mumie bylo rozříznuto a bylo vidět všechny vnitřní orgány. Byly různobarevné, ale všechny měly purpurový odstín... Májíny oči zůstaly otevřeny a nezračila se v nich žádná bolest. S největším úsilím jsem se přinutil věřit, že je to jenom neobyčejně umně udělaný model lidského organismu.

- Je to kopie nebo ne? ... Androvovy oči vítězně zářily.

Přikývl jsem.

- A co vy, profesore?

Místo profesora odpověděla žena, která mumii rozřezala:

- Ale soudruzi, vždyť má všechno obráceně!

Rozpačitě jsem se na ni podíval a snažil jsem se pochopit, co znamená slovo „obráceně“.

- Co tím myslíte, Antonie? – chraptivě se zeptal profesor.

- Všechno! Srdce, játra, slezinu... všechno obráceně.

Teprve teď jsem pochopil, o čem mluví. Mumie měla srdce napravo, játra nalevo - všechno jako zobrazené v zrcadle.

- Ted chápete, co jsme přijali? Je to gigantické potvrzení teorie existence antisvětů! Je to ohromující...

Na okamžik se odmlčel a o něčem rozvažoval. Pak vzal Antonii za ruku: - Spojte se s televizí. O výsledcích našeho studia musíme okamžitě uvědomit celý svět.

Stále jsem ještě nic nechápal. Nakonec si Androv vzpomněl i na nás. Objal profesora a slavnostně pronesl:

- Kdesi v hlubinách vesmíru existují antisvěty, naprosto přesně takové jako naše, ale jsou stvořeny z antihmoty, Konečně jsme získali experimentální důkazy! Tyto světy jsou jakýmsi zrcadlovým odrazem našeho světa!

2

Cestou k Paláci vědy jsem zaslechl hluk, z kterého tu a tam vybuchovaly vzrušené výkřiky: „Purpurová mumie! Purpurová mumie...!“

Po vydání zvláštní zprávy Vsesvětové vědecké rady o Androvově hypotéze, překvapující svou smělostí, hovořilo se o Purpurové mumii nejen v Moskvě, ale na celém světě. V Muzeu hmotné kultury byl místo rozřezaného exponátu vystaven nový. Ale příliv návštěvníků z bezpočtu měst světa se tak zvyšoval, že bylo nutné vytvořit ještě několik kopií. Byly vystaveny v největších společenských sálech hlavního města. Podle zvláštního nařízení Nejvyššího sovětu se obraz mumie vysílal třikrát týdně barevnou televizí. „Purpurová mumie! Purpurová mumie...“ šumělo Moskvou, ale já jsem měl v těch chvílích hlavu plnou něčeho zcela jiného „Mája, Mája...“ Což jestli někde ve vesmíru existuje přesně stejná žena? Vlastně, ta Mája už dávno zemřela, protože rádiové signály k nám z nekonečně vzdálené planety neznámého koutu vesmíru letěly miliardy miliard let. „Mája! Mája...!“

Uprostřed města, v osamělém zákoutí Kremelského parku, jsem vytáhl z kapsy radiotelefon a vytočil Leninsk. Za několik vteřin se ozval protáhlý tón.

- Jsi to ty, Májo?

- Samozřejmě. Co je to za poprask s tou Purpurovou mumii? Naštěstí mohu použít zákona o ochraně lidské důstojnosti a žádat, aby mě přestali ukazovat celému světu.

Moje Mája Je člověk veselý a má ráda život. Ulehčeně jsem si oddechl, když jsem uslyšel její zvonivý, roztomilý hlas.

- Hlupáčku, máš na to být hrdá!

- Vždyť taky jsem! Pronásleduje mě tisk, rozhlas i televize. Z Moskvy mnou přiletěla komise Akademie věd. Chtěli se přesvědčit, že mám skutečně srdce ne na pravé, ale na levé straně.

- A jak to dopadlo?

- Přesvědčili se, miláčku. Ukázalo se, že nejsem stvořena z antihmoty. Vesele se rozesmála.

- A co teď děláš ty ?

- Snažím se, abych zůstal inkognito. Představ si, co by se mnou bylo, kdyby se lidé dozvěděli, že jsem manžel té červenofialové osoby!

- Mimochodem, proč ji vůbec udělali purpurovou?

- Nic neudělali. To udělal docela samostatně stroj, který předával informace. Možná, že je to tak podle pravidel antisvěta... Přesto většina lidí považuje mumii za docela sympatickou, - snažil jsem se vtipkovat.

- Podívej, neskládej mi poklony. Už jsem se jich naposlouchala dost. Co teď děláš?

Podíval jsem se na hodinky.

- Za osmdesát vteřin začne ve Velkém mramorovém sále Akademie konference. Letím tam.

- Tak si pospěš. Sednu si k televizoru a poslechnu si, co tam budou hovořit. Pa.

- Pa, miláčku.

Listí nade mnou zlehýnka zašumělo od proudění vzduchu. Dvacet kroků ode mne přistával na trávníku vrtulník. Cestou jsem vytáhl z kapsy sborník s tezemi přednášek a zatrl si ty, které pro mne byly zvlášť zajímavé.

Velký mramorový sál Akademie byl zaplněn a jenom s obtížemi jsem našel volné místo. Nasadil jsem si sluchátka a zapjal obrazovku. President Akademie, fyzik Džonatov, stručně charakterizoval téma konference – vědecká podstata Androvovy hypotézy. Byl stanoven přísný řád: třiminutové příspěvky v plénu, dvouminutové v sekcích. Diskuse se bude konat mimo ... v nesčetných prostorech sálů Akademie jsou speciální zapisovací zvukové přístroje, kde může kterýkoliv delegát zaznamenat svůj názor a dostat kopie všech ostatních.

Androvova přednáška byla pátá v pořadí. Jako prvnímu udělili slovo radioastronomovi Hornerovi z Chicaga, který objasnil výsledky svého bádání o sémantice radiových signálů z kosmu. Na obrazovce jsem spatřil rovnice teorie informací; s jejich pomocí se dešifrují signály libovolné povahy a tvaru. Po Hornerovi vystoupil Moskván Solvin. Charakterizoval možnosti stroje, který přijímal signály z oblasti alfa Labutě, pokud jde o jeho výběrové možnosti. Zuhhan z Rhodesie hovořil o principech zapisování a uchovávání kosmických radioinformací.

Nejnudnější se mi zdálo puntičkářské vystoupení francouzského radioinženýra Sougiho, který podrobně rozebíral principy ultrazvukového prostorového snímání fyzických těles a jejich zpětné modelové kopie. Právě tak jako u dvourozměrné televize se i tady snímání děje ultrazvukovou „jehlou“ - svazkem zvuku o průměru několika mikronů. Sougi končil slovy:

- Aby mohly být předány informace o živých organismech, je přirozeně nutné, aby organismy byly klinicky mrtvé. V každém případě je to nutné při této metodě snímání. Ultrazvukový svazek nezadržitelně rozrušuje živou buňku....

O slovo se přihlásil Androv:

- Nebudu hovořit o známých elementárních částicích a antičásticích hmoty. Jenom je vyjmenuji. Elektron a pozitron, proton a antiproton, neutron a antineutron. Ostatní nás nezajímají. Pokusy Malinovského a Sagua dokázaly, že z elementárních částic je možno utvářet pevné antiatomy libovolných prvků. To stačí k tomu, aby byl sestrojen antisvět. Není to však důležité. Antičástice se vytvářejí v párech. Při určitých podmínkách se mohou objevit dvojice atomů a dokonce i, jak to dokazují poslední výzkumy, dvojice hvězd, dvojice planetárních soustav: jedné - z hmoty, druhé z jejího zrcadlového antipodu - antihmoty. Rodí se dvojice fyzicky totožné, ale částice mají opačné elektrické náboje a opačný spin. Tvrdím, že naše Slunce a planety mají dvojníky z antilátky, které vznikly současně z elektromagnetických kvant kolosální energie. Taková kvanta se čas od času objevují ve vesmíru jako důsledek fluktuace záření druhých hvězd.

Výbuch smíchu přerušil jeho řeč.

- Antilidé, antičlověk - ohavné termíny, - nespokojeně poznamenal předseda. - Nepřemýšlel jste, jaký mají urážlivý nádech?

- Promiňte. Měl jsem na mysli člověka, stvořeného z antilátky...

A v naprostém tichu pak Androv vyprávěl, jak si představuje takového člověka a obzvlášť zdůraznil zrcadlovou symetrii jeho struktury.

Námítky na sebe nedaly dlouho čekat. Ostře protestoval největší specialista v antropologii a sociální statistice Sibiřan Guton. Jeho neúprosné číselné údaje dokazovaly pravděpodobnost shody mezi lidmi žijícími na různých místech zeměkoule. Pokud jde o zrcadlové rozložení vnitřních orgánů mumie, takové jevy byly pozorovány, podle jeho slov, i na Zemi.

Vtom náhle kdosi (neohlížeje se na to, že porušuje všechna pravidla jednacího řádu) vykřikl ze sálu:

- Své pravděpodobnosti musíte mnohonásobit!

- Proč ?

- Purpurová mumie se podobá živé ženě s tím rozdílem, že má zrcadlové uložení orgánů. Kromě toho byla z vesmíru přijata busta člověka, podobného lingvistovi Fillio. Je pravděpodobná náhodnost takových shod?

Guton se zachmuřil a zmlkl. Sálem to znovu zahučelo.

- Pokračujte, - řekl předseda.

- Ne, děkuji, počkám. Fakta jsou průkazná.

Guton se vrátil na své místo.

Vyšel jsem do haly a zastavil jsem se u elektrografu, který zapisoval první diskusní příspěvky. Diskutující byli vedle, ve zvukotěsných kabinách. Polemizovali, odmítali, pochybovali nebo vyvraceli Androvovu hypotézu.

- Podobá se to televiznímu přenosu přes zrcadlo. Ve vesmíru se možná vyskytují mraky ionizovaných plynů. Jsou jakýmsi zrcadlem pro naše televizní přenosy...

- To je nemožné, protože zemské prototypy televize se přece nezkušely před miliardami let!...

- A jste přesvědčen, že radiosignály pocházejí z takové vzdálenosti ?

- Samozřejmě. Byly přejaty současně čtyřmi radioteleskopy v různých částech zeměkoule. Ohnisko shody paprsků je dáno přesností na jedno procento. Závěry ovšem nemůžeme udělat, dokud nebude dokončen celkový anatomický výzkum mumie.

- Ale Androvova hypotéza je pravděpodobná. Nijak neodporuje fyzice....

- A biologii?

- Kdyby byl antisvět ve všem shodný s naším, proč jsme nevyslali směrem k alfa Labuti jako odpověď rovněž obraz ženy? Pak by i oni museli svolat podobnou konferenci jako my tady...

Spor se rozrůstal. Vyšel jsem na otevřenou verandu a znovu zavolał Leninsk.

Mája se dlouho neozývala.

- Copak neposloucháš, o čem se tu hovoří? ... - divil jsem se.

- Představ si, že ne. Jsem nějak unavena. Myslím, že má pravdu Guton, i když se vzdal. Prostě, náhodná shoda. Vždyť

i na Zemi bývají takové nepochopitelné shody. A což teprve v rozměrech vesmíru? Jsou nevyhnutelné. Půjdu si lehnout. Pa, miláčku...

Vypjala aparát, a tak jsem neměl čas říci jí myšlenku, která mě pronásledovala v posledních dnech: nebylo by marné, kdyby tak Purpurová mumie byla podobna někomu jinému...

3

Ale to nejhorší pro mne začalo po skončení konference. Delegáti se rozjeli do svých měst, když se jednomyslně shodli, že experimentálních důkazů pro potvrzení Androvovy hypotézy je nedostatek. Zájem o Purpurovou mumii pohasl, její kopie byly uloženy v muzejních sklepech a jenom jedna, ta, kterou na počátku pitval sám Androv, byla přenesena do ústředního anatomického divadla.

Anatomové, patologoanatomové, fyziologové a druzí představitelé lékařské vědy se nepřestávali vrtat v jejich vnitřnostech.

Před svým odjezdem do Leninska jsem se rozhodl přece jen se jít přesvědčit, kam dospěly jejich výzkumy. Přede dvěma pitevnými jsem potkal Androva.

Vypadal unaveně, sklesle; pootevřenými dveřmi jsem zahlédl několik lékařů v bílých pláštích, skloněných nad beztvarymi zbytky mumie.

- Jak pokračujete? - zeptal jsem se opatrně.

- Zrcadlová symetrie struktury organismu je nad všechny pochyby.

- A co s ní dělají teď?

Vědec neurčitě pokrčil rameny.

- Chtějí určit její věk a srovnat ho s věkem vaší ženy.

- Škoda, že obyvatelé Antizemě neposlali alespoň lističek papíru s životopisem - zažertoval jsem, - text s obráceným vyobrazením písmen bychom už nějak rozluštili.

- Lituji spíš něčeho jiného. Mým soupeřům by se řečnilo hůř, kdyby se nám bylo podařilo přijmout celého profesora Fillio a nejenom jeho bustu...

Přikývl jsem.

- Vaše žena pracovala s Fillio?

- Ano. Byla jeho aspirantkou. Pod jeho vedením studovala indonéské jazyky.

- A kdy skončila aspiranturu?

- Měsíc před profesorem smrtí.

Androv zamyšleně pokračoval:

- Je ještě jedna cesta, jak dokázat, že je moje hypotéza správná... To už teď závisí na nich.

Kývl směrem k pitevně.

- Věk mumie?

- Ano, a možná, že ještě něco jiného...

Androv mě vzal pod paži a vedl mě po chodbě.

- Chcete, ukážu vám, jak pracuje stroj, který podle přijatých obrazů originálů modeluje jejich kopie?

- Samozřejmě.

Eskalátor nás vynesl na povrch a za několik minut jsme se v gyroplánu vznášeli nad Moskvou.

- Vy jste se tu narodil? - zeptal se Androv.

- Ne.

- Jakým neuvěřitelným přerodem prošlo naše město za nějakých třicet let!

- Ano, ano... ale řekněte mi: co ještě kromě věku může dokázat vaši teorii?

Ale Androv, uhýbaje tématu, se zasnul:

- Bydlím tu od narození a druhá rekonstrukce Moskvy se děla před mýma očima. Bylo to jako v pohádce... Vyrůstaly obrovské paláce, zakládaly se sady. Metro přešlo na bezhlučný provoz. Nad městem zakroužily vrtulníky. Zmizela pavučina trolejbusových a tramvajových drátů, místo ní se ve výšce několika set metrů rozprostřely lehké visuté mosty a vztyčily věže ze třípytívého kovu, k nimž jsou připojena lana, po nichž kloužou gyroplány. Život se stal ještě úchvatnějším, krásnějším. Cožpak kvůli tomu všemu nestojí za to se namáhat? Život je kouzelný... - opakoval zadumaně.

Už jsem chtěl znovu položit svou otázku, ale gyroplán se připravoval k přistání.

- Jsme na místě“ řekl Androv. - Tady je naše přijímací středisko.

Uprostřed zeleně stál dole malý dům s plochou střechou, na níž si několik mladíků a dívek v kruhu přihrávalo míč.

- Bezstarostné mládí - zamyslel se nahlas Androv, když se díval na rozesmátou mládež. - Jsou určitě nejmenší o dvě desítky let mladší než já. Co všechno ještě v životě prožijí!

Stroj, který z umělé hmoty tvořil prostorové modely podle pulsně sejmutého obrazu, se nazýval elektrodynamický kopírovač. Bylo to obrovité zařízení ze třípytívé nerezavějící oceli a bílého laku a pracovalo dokonale tiše, jakoby soustředěně.

Jenom občas vychrstávaly z chladicích otvorů proudy horkého nebo vychladlého vzduchu.

Za skleněným přehrazením na konci sálu byl umístěn jiný stroj, daleko menší než první. K němu jsme zamířili.

U řídicího pultu seděla dívka a četla knihu. Jen občas odtrhovala oči od stránek a dívala se na přístrojovou desku, na níž se nepravidelně rozsvěcovala neonová žárovka.

- Co je nového, Galjo?

- Model nového čínského atomového reaktoru. Z Peking, - odpověděla a odložila knihu.
- Rádiem nebo kabelem?
- Rádiem.

Androv přikývl a obrátil se ke mně.

- Ukážu vám, jak se to dělá. Sem přichází pulsně kódovaná informace. V ní jsou zašifrovány koordináty každého bodu předávaného předmětu, barva materiálu, z něhož je zhotoven, i jeho konstrukční detaily - délka, šířka, atd. Po zesílení vstupují impulsy do dešifrátoru, potom zapínají a vypínají relé, které řídí mechanické a chemické části zařízení.

Vrátili jsme se ke stroji ve velkém pavilonu a přistoupili k široké zrcadlové vitrině v jeho středu.

Androv zapjal světlo. Vnitřní kamera jasně zaskvětila; Uviděli jsme jakýsi beztvary předmět, k němuž se ze všech stran upínaly tenké kovové jehly.

Tvarování informací v model se děje tady. Tyhle tenké jehly jsou podobné těm, kterých se používá pro vnitřní injekce. Jimi se jemnými nárazy vytlačují pramínky umělé hmoty. Ta se ovívá chladným vzduchem a tuhne. Jehly se pohybují synchronizovaně s těmi, které teď v Peking ohmatávají reálný objekt... A tak, kapku za kapkou, bod za bodem, tenoučký pramínek umělé hmoty vytváří model: Páčkami je možné regulovat jeho rozměr, zmenšovat nebo zvětšovat ho proti originálu. Zpočátku je hmota bezbarvá. Fotokolorimetr do ní přivádí, v souhlase s informací o barvě, potřebné množství toho či onoho barviva...

- To znamená, že se tady narodila i Purpurová mumie? - zeptal jsem se.

Androv přikývl.

- Mimochodem, stále nemohu pochopit, proč je purpurová. Kdyby bylo všechno tak, jak to říkáte, musela by mít zkrátka a dobře barvu těla...

- O tom bylo na konferenci mnoho sporů. Zdá se mi nejpravděpodobnější objasnění jednoho fyzika. Víte, co je to tzv. Dopplerův efekt?

- Ano, když se zdroj záření vzdaluje, prodlužuje se vlnová délka světla, které k nám dopadá.

- Přesně tak. Vy se například můžete vzdalovat tak nepředstavitelnou rychlostí, že nehybnému pozorovateli se bude zdát barva vašeho těla červená. Myslím si, že barva mumie svědčí o tom, že Antizemě se od nás vzdaluje obrovskou rychlostí...

Za skleněnou přepážkou se ozvala dívka:

- Soudruhu Androve, telefon!

Vědec odešel a já jsem se díval, jak umělá hmota, vy tékající z jehel, formuje prostorový model předmětu, který je vzdálen desítky tisíc kilometrů. Snažil jsem se představit si vzrušení vědců, když tytéž jehly formovaly prostorový model člověka, žijícího kdesi ve vesmírném prostoru ve vzdálenosti, dostupné jenom našim představám. Zničehonic ; objevil Androv a uchopil mě za ruku:

- Pojďte! Rychle!
- Kam? - podivil jsem se.
- Zpátky, do Anatomického divadla...

Nic jsem nechápal, ale hnál jsem se za ním po eskalátorech ústavu. Vyjeli jsme ke stanici gyroplánu a teprve tam jsme se zastavili.

- Co se stalo?
- Kdy jste naposled hovořil se svou ženou? - odpověděl otázkou.
- To znamená...
- Kdy naposled? ... - opakoval naléhavě a stále se- na mne upřeně díval hlubokýma, černýma očima.
- Před dvěma hodinami. Co se ale stalo? Proč hovoříte o mé ženě?

Přiletěl gyroplán. Vstoupili jsme. Okénkem se vhrnul dovnitř silný proud vzduchu.

- Zavolejte okamžitě svou ženu! In

Vytáhl jsem z kapsy radiotelefon.

- Ukažte. A já, má ferritovou anténu. Škoda... Víte co, zkuste to trochu vystrčit z okénka. Trup gyroplánu je totiž kovový.

Přitiskl jsem se k okénku a vytočil číslo Leninska. Srdce mi vzrušeně bilo.

- Nic se neozývá...

Znovu jsem vytočil číslo. Marně.

- Podrží aparát v natažené ruce a vy zkuste hovořit, - navrhl Androv.

Vzal radiotelefon a vystrčil z okénka ruku až po loket. V tom okamžiku se rychlost gyroplánu prudce zvýšila, cosi jím trhlo a telefon mu vypadl z ruky.

- Ksaku! To je chyba!

Chvíli jsme se na sebe dívali. V jeho očích jsem četl hrůzu. I mně bylo nějak úzko.

- Co je s Májou? Stalo se s ní něco?
- Nne-vím... Počkejte... Vzpomeňte si přesně na den, kolik je vaši ženě let a kdy zemřel Fillio.

Bylo to strašné, jak jsem v tom okamžiku nebyl schopen vypočítat tak prostou věc. Nakonec se mi to přece jen podařilo.

- Máje je třidvacet, čtyři měsíce a šest dní... Fillio umřel před ... třemi měsíci a třemi dny...
- Nezapomněl jste na přestupné roky?
- Asi ano...

- Dobře, tak to přepočítám já. Řekněte mi den, měsíc a rok jejího narození... Nebo mi raději řekněte datum Filliovy smrti. Gyroplán se měkce zastavil. Zapomněl jsem den, kdy se Mája narodila; nemohl jsem si vzpomenout na datum Filliovy

smrti.

V chodbě Anatomického divadla nás čekal jakýsi lékař, který se vesele usmíval. V rukou držel kus purpurově oranžové umělé hmoty. Androv přiložil ukazováček k ústům. Bylo už ale pozdě, lékař si toho nevšiml.

- Dovolte, abych vám blahopřál, křičel lékař. - Zbývá jenom, určit, nač zemřela to žena! S Purpurovou mumii je všechno jasné.

Ucouvl jsem strachem.

- Co říkáte? - zvolal Androv a snožil se mi zastoupit cestu.

- Podívejte! - doktor mu vítězně podával kousek umělé hmoty. - Nádherný model! Lymfosarkom! Udivuje mě jenom, že tam, na Antizemi, se nedokážou vypořádat s takovou hloupostí. Naučili se rádiem předávat modely svých obyvatel, ale léčení rakoviny nedomysleli. To je přece hanebné!

Doktor zkřivil tvář do pohrdlivého posměšku a obrátil se k pitevně. Šel pomalu, důstojně, a já jsem usilovně přemýšlel, co je s Májou. Vzdálenost pěti tisíc kilometrů do Leninska se měnila ve vzdálenost kosmickou. Rozbušilo se mi srdce...

- V jakém stádiu zemřela, mám na mysli mumii? zeptal se Androv.

- To vám hned řekne Kugel. Možná, že ani my bychom nebyli schopni tu ženu vyléčit. Lymfosarkom o sobě často nedává vědět do posledního okamžiku. Lehká nevolnost a hotovo.

4

- Znáte naši mládež? Co je pro ni takové malé onemocnění? Kašle na medicinu. A výsledek je pak tady...

Hlasitý a strohý doktorův hlas zvučel jako porouchaný reproduktor.

U mramorového stolu v pitevně seděl starší muž bez pláště a cosi psal do sešitu.

- Kugele, kolik podle vašeho názoru bylo té nemocné ženě? - zeptal se doktor a ukázal prstem na rozřezaného hastroše z umělé hmoty.

- Osm tisíc pět set dvacet tři a půl dne. Za tu polovinu neručím, - odpověděl Kugel a soustředěně pokračoval v zapisování.

- Doktore, - prosebně se k němu otočil Androv, - Tohle je její muž...

- Muž? .. opakoval lékař. - Báječné! Může nám aspoň přesně říci den, kdy zemřela jeho žena. Snad si vzpomenete ?

Ale já jsem myslel na něco docela jiného. Vzpomněl jsem si na slova francouzského radioinženýra Sougiho o tom, že prostorové snímání je možné jenom po smrti organismu.

Vzpomněl jsem si, že časové údobí mezi tím, co byla z kosmu přijata busta Fillio a Purpurová mumie, se rovnalo třem měsícům ... Vzpomněl jsem si, že právě teď, možná že dokonce dnes, uplynou tři měsíce ode dne smrti Fillio...

Lékař opakoval otázku nepřírozeně laskavým tónem, jakým byl zvyklý jednat s nemocnými. Odmítavě jsem pokýval hlavou.

- Nepamatujete si to? Nepamatujete si, kdy zemřela vaše žena? - divil se.

Ztratil jsem dar řeči. Odpověděl za mne Androv.

- Možná, že je ještě živa. Předě dvěma hodinami s ní telefonicky mluvil...

- To není možné! - kategoricky prohlásil doktor. - Do písmene věřím vaši teorii o antisvětech, soudruhu Androve, a proto jeho žena nemohla neumřít, jinak bychom absolutně nedokázali existenci Antizemě a našich antikopii tam někde ve vesmíru...

Hněvem se mi stáhlo hrdlo. Vrhel jsem se na rozohněného patologoanatoma.

- Mlčte! Kašlu na teorii antisvětů, slyšíte? Mája je živa. A jestli je přece jen nemocná, musíme pro ni okamžitě něco udělat.

- Klid, prosím vás. Za minutu dostaneme spojení s Leninskem. Pojdme!

Jako ve snu jsem šel po jakési chodbě, plul nad ulicemi, jezdil výtahy a slyšel šum hlasů...

- Na jaké vlně voláváte ženu? - uslyšel jsem čísi hlas.

- Nevím...

- Číslo vašeho telefonu?

- Nevzpomínám si...

- Vaše příjmení a křestní jméno?

Řekl jsem mu je.

- Sedněte si.

Androv se posadil vedle mne a položil ruku na moji.

- Hned to zjistí.

Přikývl jsem. Bylo hluboké ticho. Čas se vlekl nepochopitelně líně.

Nakonec mě vyzvali: - Jděte do třetí kabiny. Telefonistka pečlivě řekla:

- Hovořte.

- Májo, - zašeptal jsem.

- Haló, haló, to je Moskva? - uslyšel jsem, jako by někdo hovořil vedle.

- Májo! - vykřikl jsem naplno.

- Ano? To jsi ty, Vadime?

- Májo, ty jsi živa?

- Cože?

- Ž-i-v-a !!!

- Přestaň přece křičet! Nerozumím ti. Proč nevoláš radiotelefonem ?

- Co si bručíš? Špatně slyším. Co je s purpurovou mumii?
- Zemřela. Vlastně ji rozřezali na kousky. Kopie jsou ve sklepech.
Najednou byla moje mysl křišťálově jasná. Věděl jsem, co mám dělat. Věděl jsem, jak ji zachránit.
- Májo, poslouchej mě pozorně. Jsi nemocná. Velmi vážně, pochop, velmi vážně. Okamžitě odejdi na kliniku a řekni, že je podezření, že máš lymfosarkom. Okamžitě, miláčku! Dej mi čestné slovo, že hned půjdeš!
- Uslyšel jsem Májin smích.
- To je zajímavé, - řekla konečně. - Žijeme spolu teprve čtyři roky a myslíme docela .stejně. I když je mezi námi pět tisíc kilometrů vzdálenost.
- O-kam-ži-tě jdi k lékaři! - křičel jsem.
- Vždyť hovořím od lékaře, - odpověděl Mája.
Tělem mi proběhlo zachvění. A ona klidně pokračovala:
- Včera mi bylo trochu špatně. Malá nevolnost. Dneska jsem šla na kliniku. Co myslíš, že mi našli? Zvukové prosvícení ukázalo, že kdesi v oblasti žaludeční žlázy mám poněkud zvětšené lymfatické zuzliny. Doktor mi hrozně vyhuboval. Vy jste přece kulturní ženská, ale k lékaři jdete, jen když vám něco je. Ted' jste dopustila, že se vám lymfatické uzliny zvětšily o sedm procent. Kdybyste ještě rok nepřišla, mohly by se vytvořit lymfosarkomy. Co ty na to?
- Řekni mi všechno, Májo, - zašeptal jsem a do očí mi vhrkly slzy.
- To je všechno. Dali mi protirakovinové sérum a za půl roku mi dají druhou zajišťovací injekci. Ted' už to přece není nijak strašná nemoc, že?
- Ne, Májo, není, drahoušku. .. - breptal jsem nesouvisle...
- Androvova teorie se potvrdila?
- Nne-vím. Přijedu a všechno ti vysvětlím.
- Přijed' co nejdříve, je mi smutno...
- Zítra jsem doma.
- Čekám. Pa.
Když jsem vyšel z kabiny, objal mě Androv se zářícím obličejem a pevně mě k sobě přitiskl.
- Nu a pro nás není nic nového, - poznamenal jsem, když dozněly výbuchy první radosti. - To, že Mája měla o sedm procent zvětšené lymfatické zuzliny, ještě nedokazuje vaši teorii existence antikopii lidí na vaší Antizemi.
- Čert vem teorii, jenom když je vaše žena zdráva! Měl jsem takové obavy...
Podíval jsem se mu do očí a vyčetl jsem z nich, že je pevně přesvědčen o své pravdě.
- Cožpak nepochybujete o existenci antisvětů, zrcadlové kopii našeho světa? - zeptal jsem se se vši vážností.
- Samozřejmě, že ne. I vy, jak se zdá, jste jí uvěřil. Jinak by vám osud Purpurové mumie nepřirostl tak k srdci.
Smutně-jsem se pousmál. Skutečně, proč jsem se tolik o Máju bál? Má žena a zrcadlový obraz; přijatý rádiem z kosmu! Co mohou mít společného?
- Jestli věříte v existenci antisvětů, chytejte dál a dešifrujte dál ty podivuhodné signály z hlubin vesmíru. Hledejte...
Možná, že nenajdete to, v co doufáte, ale i tak to bude důležité.
- Určitě to budu dělat. A nejen já. Ale teď mě ohromila myšlenka doktora, který pitval Purpurovou mumii.
- Jaká?
- Tam ve vesmíru vědí, jak rádiem předávat informace pro prostorové modely, ale- neumějí léčit rakovinu... Možná, že do éteru vyslali obraz svých mrtvých obyvatel jako výzvu o pomoc? Musíme jim poslat informace. Bude to lehčí, než posílat informace pro prostorové obrazy. Pro ně to bude neobyčejně důležité.
- Pro koho?
- Pro ty, kteří do vesmíru vyslali Purpurovou mumii.
- Vždyť přece signály letěly milióny světelných roků! namítl jsem. Androv se zachmuřil a začal si hladit čelo.
- Pravda. Na to jsem úplně zapomněl. Přesto je stejně pošleme.
- Jakou to bude mít cenu?
- Možná, že se někdy někomu hodí.
Objali jsme se a nadlouho se rozloučili.
KONEC